

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **npor. Mgr. Bc. A. D.**
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. JMK 33136/2018, sp. zn. S-JMK 180013/2017/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 3. 2018 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 20. 11. 2017, č. j. MUH/95423/17/142, a zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí.

2. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu (nyní přestupku) dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu) tím, že dne 2. 4. 2016 ve 23:29 hod. na pozemní komunikaci ulice, pozemek p.č., v obci, jako provozovatel motorového vozidla registrační značky v rozporu s ustanovení § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Řidič vozidla žalobce v uvedeném místě a v uvedenou dobu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, když automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, používaným bez obsluhy byla řidiči vozidla naměřena okamžitá rychlosti ve výši 77 km/h (po odečtu odchylky 74 km/h) v místě, kde byla stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h.

II. Obsah žaloby

4. V podané žalobě navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí pro nicotnost a vady řízení. Konkrétně namítl, že správní orgán prvního stupně nebyl věcně příslušný k rozhodnutí o přestupku vojáka z povolání, což namítl již v odvolání. Zároveň namítl, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu v dostatečném termínu. Uvedl, že správní orgán věděl, že žalobce je voják a nebyl řidičem vozidla, a zároveň že nereagoval na požadavek žalobce o předložení důkazů, že došlo skutečně k podezření z přestupku. Podle něj není věci účastníka řízení, že správní orgán nemá databázi, kde by si ověřil svoji věcnou příslušnost. V této souvislosti v závěru žaloby odkázal na zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, který má povahu *lex specialis* k právní úpravě, o kterou se opírá žalovaný.
5. Následně namítl, že správní orgán prvního stupně nezjišťoval, zda je obec správně označena značkou začátek a konec obce, přičemž jeho obdobnou námitku odvolací orgán nepovažoval za zpochybnění toho, zda se žalobce nacházel v obci.
6. Dále konstatoval cit. „*Správního orgán pouze odkazuje na „porušení„ pravidel z čehož nemohu v rozhodnutí usuzovat, zda se pouze překlepl a měl na mysli porušení pravidel nebo zkoumal něco jiného. Zvláště pak, když zmiňuje, že nebylo toto jednání spr.org. nikterak doloženo a nejsem si vědom, že by o doložení spr.org. žádal a měl nějaké pochybnosti v této oblasti.*“
7. V dalším bodu žaloby brojil proti tomu, že „*spr.orgán*“ nedoložil materiální aspekt (bez uvedení čeho), jak konkrétně došlo k porušením předpisů, zda byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti a jaký. Podle jeho názoru jet vyšší než povolenou rychlostí se automaticky nerovná spáchání přestupku, k čemuž odkázal na místo měření.
8. Zároveň namítl to, že „*úřad*“ zcela rezignoval na jeho žádost o zaslání kopie spisu na jeho adresu s tím, že správním orgánem byla buď přehlédnuta, nebo záměrně vynechána ta skutečnost, že pro případ, že nebude možné zaslat spis poštou, požadoval, že vyšle k nahlédnutí právního zástupce.
Podáním ze dne 10. 4. 2018 doplnil žalobce podanou žalobu a zejména vyjádřil svůj názor na způsob činnosti orgánů státní správy ve vztahu ke zkoumání jejich věcné příslušnosti v případech vojáků z povolání.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný se k věci vyjádřil podáním ze dne 4. 6. 2018, ve kterém nejprve shrnul obsah přecházejícího řízení a k jednotlivým námitkám konstatoval následující. Předně uvedl, že žalobce nesdělil ani žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně, že je vojákem z povolání, nicméně i kdyby tak učinil, tak s ohledem na to, že se ve věci jednalo o správní delikt, nikoliv přestupek, byly by správní orgány věcně příslušné k rozhodnutí věci, ve které byly splněny všechny předpoklady ustanovení § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích pro vyzvání provozovatele vozidla. Dále uvedl, že správní orgány nebyly povinny zkoumat, zda je obec označena značkou, když ze zjištěných okolností není pochyb, že došlo ke spáchání jednání v obci, což žalobce nijak relevantně nezpochybnil. Uvedení výrazu „poručení“ označil za přehlédnutí chyby ve slově. K naplnění materiálního znaku deliktu odkázal na str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 4 As 237/2015-31, a ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. Postup související s požadavkem na zaslání kopie spisu považoval žalovaný nadále za souladný s právními předpisy. Napadená rozhodnutí podle žalovaného nicotná nejsou a žaloba není důvodná.
10. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 25. 6. 2018, ve které setrval na své námitce věcné nepřislusnosti žalovaného a správního orgánu prvního stupně s tím, že nesdělení skutečnosti, že je vojákem z povolání správním orgánům je jen dalším kázeňským přestupkem, který však žalobce ohlásil svému nadřízenému. V další části prvního bodu repliky dále přinášel argumenty pro nedostatek věcné příslusnosti správních orgánů pro projednání deliktu. Setrval i na dalších svých námitkách stran nutnosti zkoumat začátek a konec obce, nesrozumitelnosti rozhodnutí pro údajnou chybu ve slově, nedostatečného zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku i porušení práva nahlížet do spisu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.
12. V prvním žalobním bodu namítal žalobce, že správní orgány nebyly věcně příslušné pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť tento měl být spáchán vojákem z povolání a vztahovala se proto na něj výlučná příslusnost vojenských orgánů dle zákona o vojácích z povolání.
13. Předně vypořádání tohoto bodu musí soud jasně konstatovat, že argumentace žalobce stran věcné příslusnosti je zcela nepřehledná až chaotická, neboť žalobce vůbec neuvádí, která znění právních předpisů cituje a pokud se pustil do citace judikatury, tak není patrné, jakých rozhodnutí se dovolává (viz např. že „*Touto problematikou se u žalobce zabývala již předsedkyně senátu Krajského soudu JUDr. Milena Pechová v roce 2008.*“). Zdejší soud proto přistoupil k vypořádání tohoto žalobního bodu v obecné podobě tak, že posoudil, zda byla

dána věcná příslušnost správního orgánu prvního stupně a žalovaného k projednání a rozhodnutí věci.

14. Pro posouzení věcné příslušnosti jsou rozhodující následující skutečnosti, které vyplývají z obsahu správního spisu.
15. K přestupkovému jednání, tj. k překročení rychlosti v měřeném úseku došlo dne 2. 4. 2016. Výzva dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu byla vyhotovena pod č. j. MUH/23963/16/410 dne 13. 4. 2016 a doručena byla žalobci vložním do schránky dne 29. 4. 2016. K odložení věci – přestupku, došlo pravomocně dne 27. 6. 2016 (záznam č. j. MUH/49862/16/410 ze dne 27. 6. 2016). Prvním úkonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byl příkaz o uložení pokuty z dne 8. 9. 2016, č. j. MUH/74132/16/483, který byl žalobci (opět) doručen vložním do schránky dne 23. 9. 2016. Na odpor ze dne 3. 10. 2016 reagoval správní orgán prvního stupně až výzvou ze dne 13. 10. 2017, č. j. MUH/84127/17/142, kterou vyzval žalobce k seznámení s podklady k rozhodnutí ve věci samé a k vyjádření se k nim a zároveň ho mu sdělil termín provedení dokazování mimo ústní jednání. Rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ve věci samé bylo vydáno dne 20. 11. 2017 pod č. j. MUH/95423/17/142 a napadené rozhodnutí je ze dne 23. 3. 2018.
16. Z uvedeného jasně vyplývá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno před 1. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související novelizace mj. jak zákona o silničním provozu, tak i zákona o vojácích z povolání, avšak dokončeno bylo až po 1. 7. 2017.
17. Dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání **ve znění účinném do 30. 9. 2016** se kázeňským přestupkem rozumí zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, *nejde-li o jiný správní delikt* nebo není-li trestné podle trestního zákona.
18. Dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání **ve znění účinném do 30. 6. 2017** se kázeňským přestupkem rozumí zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, *nejde-li o jiný správní delikt* nebo není-li trestné podle trestního zákona.
19. Dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání **ve znění účinném od 1. 7. 2017** se kázeňským přestupkem se rozumí zaviněné jednání, které je v rozporu s právními předpisy nebo vojenskými řády, předpisy a rozkazy, není-li trestné podle trestního zákona.
20. Dle ustanovení § 51 odst. 2 věta první a druhá zákona o vojácích z povolání **ve znění účinném od 1. 7. 2017** se jako kázeňský přestupek vyřídí též jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise. Orgány s kázeňskou pravomocí takový přestupek projednávají a ukládají za něj správní tresty a ochranná opatření podle zvláštních právních předpisů.
21. Dle ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se **zahájená** řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, **dokončí podle dosavadních zákonů.**

22. Dle ustanovení § 4 odst. 5 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se podle jiných zákonů projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej osoba podléhající vojenské kázeňské pravomoci.
23. Dle ustanovení § 4 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky není-li správnímu orgánu do vydání rozhodnutí o přestupku v prvním stupni známa skutečnost, že obviněný je osobou uvedenou v odstavci 5 písm. a) nebo b), jeho jednání se projedná jako přestupek podle tohoto zákona. Jestliže správní orgán po vydání rozhodnutí o přestupku v prvním stupni zjistí, že obviněný je osobou uvedenou v odstavci 5 písm. a) nebo b), vyrozumí o této skutečnosti bezodkladně příslušného služebního funkcionáře nebo příslušný služební orgán.
24. Pro posouzení věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně i žalovaného je klíčové ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť toto jasně vymezuje způsob, jakým mají správní orgány nakládat s řízeními, která byla zahájena před 1. 7. 2017. Z citovaného ustanovení jasně plyne, že tato řízení *se dokončí podle dosavadních předpisů*.
25. Řízení ve věci správního deliktu žalobce bylo zahájeno dne 8. 9. 2016, tj. před 1. 7. 2017, a vztahují se na něj proto ustanovení dotčených právních předpisů ve znění účinném do 30. 6. 2017.
26. Na otázku věcné příslušnosti správních orgánů proto dopadá ustanovení § 51 ve znění do 30. 6. 2017, z něhož (jak je citováno výše) plyne výluka nejenom pro činy trestné dle trestního zákona, ale zároveň i výluka pro *jiné správní delikty*. Argumentace žalobce spočívající ve výluce pouze pro činy trestné dle trestního zákona nemá oporu v ustanovení § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání a jeho citace obsažená v replice žalobce kopíruje text zákona účinný až od 1. 7. 2017 a zcela pomíjí přechodná ustanovení, která souvisí s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích.
27. Soud tak uzavírá, že bez dalšího s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s ustanovení § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 6. 2017, platila pro správní delikty provozovatele motorových vozidel výluka z projednání věci jako kázeňského přestupku vojáka z povolání a správní orgány byly příslušné k projednání věci dle obecné úpravy zákona o silničním provozu.
28. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že v důsledku jednání samotného žalobce by nebyla vyloučena věcná příslušnost správních orgánů k projednání věci ani po 1. 7. 2017. Je sice pravdou, že v důsledku přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byly z právního řádu ČR odstraněny tzv. jiné správní delikty a dle ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 7. 2017) hledí jako na přestupky podle tohoto zákona, nicméně ani to samo o sobě neznamená, že automaticky nastupuje pravidlo obsažené v ustanovení § 4 odst. 5 písm. b) citovaného zákona ve spojení s ustanovení § 51 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.

29. Soud nijak nezpochybňuje, že změnou zákona o vojácích z povolání v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky přešla pravomoc (a s tím i věcná působnost) trestat přestupek provozovatele vozidla na vojenské orgány s kárnou pravomocí. Nicméně aby k tomuto přechodu mohlo dojít, resp. k tomu, aby se aktivovala výluka daná zákonem o odpovědnosti za přestupky a nastoupil režim předpokládaný zákonem o vojácích z povolání, je třeba, aby skutečnost, že se jedná o v řízení o vojáka z povolání, vyplynula ze skutečností zjištěných (a objektivně při běžné činnosti zjistitelných) správním orgánem, případně z aktivního projevu vůle stíhaného vojáka z povolání, což vyplývá z ustanovení § 4 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky.
30. Citované ustanovení jasně předpokládá, že pokud není správnímu orgánu známa skutečnost, že se jedná o vojáka z povolání, jeho jednání se projedná jako přestupek podle zákona o odpovědnosti za přestupky.
31. Z obsahu správního spisu soud neshledal, že by žalobce správním orgánům jakkoliv sdělil, natož prokázal, že je vojákem z povolání. V odvolání pouze bez bližšího odůvodnění sdělil, že správní orgán prvního stupně neměl věcnou příslušnost k projednání deliktu. Konečně ani v žalobě žalobce nijak relevantně nedokládá, že je vojákem z povolání, když pouze ke svému jménu připojil zkratku „*npor.*“, pravděpodobně *nadporučík*, bez specifikace jakéhokoli útvaru, u které by měl vykonávat vojenskou službu, a bez doložení ať už služebního poměru k Armádě ČR, nebo uvedené hodnosti.
32. Z běžných okolností by soud přistoupil k vyzvání žalobce k prokázání uvedených skutečností, nicméně s ohledem na shora uvedené k přechodným ustanovením zákona o odpovědnosti za přestupky to považoval za nadbytečné.
33. V případě správních orgánů má soud za to, že pokud sám žalobce aktivně nesdělí, že je osobou, na kterou dopadá ustanovení § 4 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, není na správním orgánu, aby dohledával skutečnosti, svědčící proto, že se o takovou osobu jedná, nenásvědčují-li tomu okolnosti případu. Sám žalobce sice odkazuje v replice na to, že „*není problémem žalovaného (myšleno asi žalobce – pozn. soudu), že odbyl svoji činnost a před zahájením řízení si věcnou příslušnost nezkontroloval. K databázi měl dostatečný přístup stejně jako ostatní spr.orgány v ČR.*“, nicméně blíže nespecifikuje, o jakou správním orgánům dostupnou databázi by se mělo jednat, případně v jaké databázi má žalobce evidováno, že je vojákem z povolání.
34. Argumentace žalobce je proto nedůvodná jednak s ohledem na shora uvedené k přechodným ustanovením zákona o odpovědnosti za přestupky a dále proto, že bylo právě a jedině jeho povinností prokázat, že se v jeho případě jedná o vojáka z povolání, což neučinil. Tuto skutečnost nemůže zhojit ani to, že se jedná o jeho další kázeňský přestupek.
35. Soud proto na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný mohl ve věci správního deliktu žalobce, jako provozovatele vozidla, rozhodnout bez ohledu na to, že v důsledku zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k zániku kategorie tzv. jiných správních deliktů jako deliktů dle správního práva a jejich nahrazení jednotným pojmem přestupek.

36. S ohledem na tento závěr nepovažoval soud za nutné vypořádávat dílčí související argumenty žalobce, ani reagovat na jeho invektivy na adresu správních orgánů. V této souvislosti je zejména zcela nadbytečné zabývat se tím, zda by svým postupem správní orgány zkrátily na právech všechny vojáky Armády ČR v misích, na cvičeních nebo v lokalitách bez možnosti zajistit si doručení, neboť jednak se tímto žalobce domáhá práv za jiného, a zejména proto, že s ohledem na právní úpravu správní orgány nijak nepochybily.
37. I vzhledem k tomu, jak je nastavena právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, bude na samotných vojácích z povolání, aby si zajistili možnost doručení písemností od správních orgánů, neboť ani vojáci z povolání nejsou žádnou privilegovanou kategorií účastníků správních řízení, jakkoliv jim zákon umožňuje projednat jejich přestupky v kázeňském řízení.
38. Dále žalobce v podané žalobě namítl, že správní orgán prvního stupně nezjišťoval, zda je obec správně označena značkou začátek a konec obce, přičemž jeho obdobnou námitku odvolací orgán nepovažoval za zpochybnění toho, zda se žalobce nacházel v obci. Zdejší soud konstatuje, že typologicky obdobné námitky se objevují pravidelně v soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů o správních deliktech provozovatelů vozidel. Judikatura se těmito námitkami zabývala opakovaně, a proto lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, jehož závěry soud může aplikovat na nyní posuzovanou věc.
39. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že k přestupkovému jednání došlo dne 2. 4. 2016 ve 23:29 hod. na pozemní komunikaci ulice, pozemek p.č., v obci Toto jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T používaným bez obsluhy a neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, v obci o 20 km/h a více, kdy v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla naměřena okamžitá rychlost ve výši 77km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla +- 3 km/h skutečná rychlosti jízdy 74 km/h).
40. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v) a v jakém místě (ul., pozemek parc. č.). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.
41. K určení místa soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a parcelním číslem pozemku, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce). Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Místo měření rychlosti je uvedeno v oznámení o přestupku, vč. rychlostního limitu v místě - 50 km/h.

42. Jakýkoliv požadavek žalobce ve správním řízení na dokazování umístění značek „začátek“ a „konec obce“, resp. jejich viditelnosti, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečný. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37 (vše dostupné na www.nssoud.cz).
43. Soud zároveň zdůrazňuje, že součástí správního spisu je listina Policie ČR ze dne 27. 4. 2015 „*Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v, okr., určení míst měření rychlosti – stanovisko*“, z níž jasně plyne, že ke schválení byla navržena místa „*na území města*“. Ze snímku katastrální ortofotomapy, která je součástí uvedeného stanoviska, je patrné, že pozice 3 – pozemek parc. č. se nachází v intravilánu města
44. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl a mohl tak učinit relevantním věcným způsobem. Napadená rozhodnutí netrpí deficitem přezkoumatelnosti.
45. Námitku související s použitím slova „*poručení*“ v textu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje soud za ryze účelovou. Předně je třeba zdůraznit, že slovo „*poručení*“ se nachází v textu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž pro žalobce byl závazný výrok, ze kterého je zcela zřejmé, jaké jednání je žalobci vytýkáno, a jak je toto jednání ze strany správního orgánu prvního stupně hodnoceno.
46. Dále je potřeba zohlednit kontext, ve kterém byl citovaný výraz použit. Správního orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl: „*K poslednímu bodu, tedy žádosti účastníka řízení, aby správní orgán doložil, že předmětné poručení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, přičemž účastník ve svém podání uvádí, že mu na uvedeném vozidle byla nahlášena drobná nehoda bez šetření policie, správní orgán sděluje, že do dnešního dne nebylo toto správnímu orgánu nikterak doloženo.*“. Již z prostého jazykového kontextu uvedeného souvětí je zřejmé, že vlastní sdělení správního orgánu je obsaženo v části „*K poslednímu bodu správní orgán sděluje, že do dnešního dne nebylo toto správnímu orgánu nikterak doloženo.*“ a zbývající část, tj. formulace „*tedy žádosti účastníka řízení, aby správní orgán doložil, že předmětné poručení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, přičemž účastník ve svém podání uvádí, že mu na uvedeném vozidle byla nahlášena drobná nehoda bez šetření policie*“ zjevně obsahuje rekapitulaci obsahu vyjádření účastníka.
47. Je tedy zcela zjevné, že při použití výrazu „*poručení*“ správní orgán prvního stupně nic nezkoumal, nýbrž pouze rekapituloval podání žalobce (bez jehož rekapitulace by byl uvedený bod vyjádření žalobce vypořádán). Je patrné, že se jednalo o vypořádání bodu souvisejícího s možnou existencí dopravní nehody (když absence dopravní nehody je podmínkou možnosti postihnout žalobce za správní delikt provozovatele vozidla).
48. V případě vzniku dopravní nehody v důsledku jednání řidiče vozidla žalobce nese žalobce jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. V případě podmínky „*absence následku v podobě dopravní nehody*“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.

49. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“. Ze zjištěného důkazního stavu nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (překročení rychlosti v daném místě a čase) byla způsobena dopravní nehoda. Vozidlo žalobce je na fotografii z rychloměru zachyceno zcela osamoceně a nic nenapovídá tomu, že by došlo ke vzniku nehody.
50. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani v podané žalobě ani žalobce, stejně tak ani nebrojí proti procesnímu postupu v případě odstranění vad jeho podání v souvislosti s tvrzeným vznikem dopravní nehody.
51. Ani námitka nedoložení materiálního aspektu správním orgánem není důvodná. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
52. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
53. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil.
54. Absolutně není na žalobci, aby svévolně hodnotil, kde může a kde nemůže městská policie měřit rychlost. Úsek, ve kterém bylo vozidlo žalobce změřeno, byl schválen k měření rychlosti Policií ČR (viz správní spis). Z fotodokumentace ze správního spisu vyplývá, že předmětný pozemek, v jehož sousedství bylo měřeno, je podle fotografií ze spisu místo v rámci obce u výjezdu z parkoviště a dalších budov. Jedná se tedy o místo se zvýšeným provozem, přičemž rychlost 50 km/h není v místě samoúčelná ani se zjevně nejedná o tzv. rychlostní past.
55. Skutečnost, že řidič vozidla žalobce nedodržel rychlost jízdy v noci, taktéž soud nepovažuje za žádný *mimořádný* důvod pro vyloučení materiální stránky deliktu, neboť takové jednání spíše svědčí o svévoli řidiče, než o čemkoliv jiném.
56. Soud z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující

případy přestupků. Jeho názory na činnost správních orgánů v této věci nemohou mít za následek snížení míry nebezpečnosti jednání nad to v situaci, kdy sám žalobce není stíhán za nedodržení rychlosti, nýbrž za to, že nezajistil, aby řidič jeho vozidla respektoval pravidla silničního provozu.

57. Jako nedůvodnou shledal soud i námitku, že (pravděpodobně) správní orgán prvního stupně nezaslal žalobci kopii správního spisu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v podání ze dne 3. 10. 2016 žalobce požadoval zaslání celého spisu doporučeně na jeho adresu, a to z důvodu častého pobytu v zahraničí. Zároveň z něho implicitně vyplývá, že této žádosti správní orgán nevyhověl, neboť spis žalobci zaslán nebyl. Soud v tomto postupu neshledal procesní pochybení správního orgánu prvního stupně, a to z následujících důvodů.

58. Předně je třeba konstatovat, že žalobce sám požadoval zaslání spisu „*po tom co úřad vykoná potřebná šetření a zodpoví moje otázky tak, aby bylo možné spolehlivě identifikovat pachatele přestupku.*“ V citovaném podání totiž žalobce žádal po správním orgánu, aby mu poskytl součinnost – pro zúžení okruhu osob, kterým bylo vozidlo zapůjčeno, v několika bodech, mj. aby doložil, že postupek skutečně zaznamenal automatizovaných technický prostředek s doložením jeho správné kalibrace, žádal o fotografii řidiče z tohoto automatizovaného prostředku a o veškeré důkazy napomáhající k identifikaci viníka, doložení viditelnosti dopravních značek označujících začátek a konec obce, doložení naplnění materiálního znaku (asi přestupku), doložení skutečnosti, že řidič „*v místě měření např. nepředjížděl pomalu jedoucí vozidlo*“, a doložení skutečnosti, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

59. Je tedy zřejmé, že žalobce se poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, snažil dohnat fakt, že nereagoval na výzvu dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. K této procesní situaci se jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, ve kterém uvedl, že „*Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel. Zákonem předpokládané procesní schéma je tedy (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.*

V tomto procesním rámci se tak zmínka o pokračování v šetření přestupku po neuhrazení ve výzvě určené částky ve větě druhé § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu vztahuje k návaznosti mezi druhou a třetí variantou nastíněných procesních postupů, není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v po době identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“

60. Žalobce byl po doručení výzvy v určené lhůtě zcela pasivní, došlo proto k odložení věci – přestupku, a došlo k zahájení řízení o jiném správním deliktu provozovatele vozidla, kde snaha žalobce směřující k určení totožnosti řidiče (a v důsledku toho k pokračování přestupkového řízení) je bez uplatnění liberačních důvodů beznadějně zpozdilá. Za této situace nebyly naplněny podmínky, které si žalobce stanovil pro zaslání spisu, tj. správní orgán prvního stupně neprováděl žádná šetření, která požadoval žalobce.
61. Bez ohledu na uvedené však obecně platí, že správní orgán není povinen zasílat kopie správního spisu účastníkům řízení, a to ani k jejich výzvě. K povinnosti zaslat dokonce pouze kopie listin ze správního spisu účastníkům řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106, ve kterém uvedl, že k této povinnosti se Nejvyšší správní soud „vyjadřoval v rozsudku č. j. 2 As 9/2008-77 dne 13. června 2008, od jehož závěrů není důvodů se odklonit ani v nyní projednávané věci, i když byly učiněny ke správnímu řádu, zákonu č. 71/1967 Sb. Podle správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., jeho § 38 odst. 4, s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, nikoliv však právo, aby správní orgán kopie účastníku řízení zasílal. Nejvyšší správní v citovaném rozsudku uvedl, že...co se týče další vytýkané vady správního řízení, tj. odmítnutí správního orgánu zaslat kopie protokolu právnímu zástupci stěžovatelky, Nejvyšší správní soud uvádí, že tímto postupem nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Podle ustálené judikatury je totiž ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu třeba vykládat tak, že účastník řízení má právo nejen na pořízení výpisů, ale také na pořízení kopií ze spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 143/2001, in: č. 501/2005 Sb. NSS). Nicméně z něj nelze vyvodit povinnost správního orgánu kopie poříditi a zaslat účastníku řízení.“
62. Na uvedený názor Nejvyššího správního soudu odkazuje i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání v závěru č. 169 ze dne 31. 5. 2019.
63. Žalobci správní spis nebyl zaslán, tento postup nepředstavuje procesní vadu řízení. Nadto se jedná o postup správního orgánu prvního stupně, přičemž žalobce se mohl proti závěrům správního orgánu bránit odvoláním.
64. Část námitky, že správní orgán prvního stupně nerefletoval část podání ze dne 3. 10. 2016, ve které žalobce uvedl, že „V případě, že úřad není schopen nebo ochoten zaslat spis na moji adresu zvážím volbu zástupce pro toto řízení“, je podle soudu taktéž nedůvodná, neboť zastoupit se žalobce mohl nechat kdykoliv v průběhu řízení před správními orgány i soudem a stejně tak kdykoliv mohl prostřednictvím zástupce (i prostřednictvím zástupce s omezenou plnou mocí) realizovat nahlížení do spisu a pořízení kopie listin. Naopak ze správního i soudního spisu vyplývá, že žalobce kontinuálně nepřebírá na své doručovací adrese zásilky ani správních orgánů ani soudu, neboť veškeré listiny jsou mu doručovány vložení do domovní schránky. Jeho ničím nedoložená tvrzení o opakovaných pobytech v zahraničí se tak jeví o to účelovější.
65. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 13. 10. 2017 byla vydána výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, doručena byla 30. 10. 2017. Provedení důkazů mimo soudní jednání proběhlo 1. 11. 2017, tedy po doručení výzvy vhozením do schránky, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno 20. 11. 2017.

66. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v případech, kdy se jednalo o uplatnění opravných prostředků, byl vždy žalobce schopen reagovat v zákonných lhůtách – příkaz ze dne 8. 9. 2016, do schránky vloženo 23. 9. 2016, odpor podán 3. 10. 2016, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 11. 2017, do schránky vloženo 5. 12. 2017, odvolání podáno 11. 12. 2017. Naprosto obdobně reagoval žalobce i v soudním řízení.
67. Je tak s podivem, že v průběhu dlouhého časového období více než jednoho roku byl schopen žalobce rychle reagovat na situace, které měly zásadní dopad do jeho práv (obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), a naopak nereagovat na úkony správního orgánu prvního stupně v případech, kdy by se mu z podobných, podle názoru soudu zjevně obstrukčních, praktik rýsovat procesní prospěch.
68. Na okraj uvedeného soud musí konstatovat, že se žalobce mýlí, pokud má za to, že ustanovení § 17 správního řádu počítá se zasláním spisu účastníku řízení. Je sice pravdou, že ustanovení § 17 odst. 2 správního řádu normuje pravidla pro zasílání spisů, nicméně toto ustanovení má obecnou platnost pro nakládání se správními spisy, tj. dopadá především na situace, kdy je správní spis zasílán jako podklad pro rozhodnutí jiného orgánu, typicky soudu v řízení dle s.ř.s. Nahlížení do spisu, resp. pořizování kopií ze správního spisu účastníkem, normuje speciální ustanovení § 38 správního řádu, které právě naopak, jak dovodil i Nejvyšší správní soud, se zasláním kopie spisu účastníku nepočítá. Stejně tak je nepřipadný i odkaz na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť režim informačního zákona se nevztahuje na zpřístupňování kompletních správních spisů široké veřejnosti a postavení účastníka řízení není horší než postavení „náhodného občana“.
69. Soud uzavírá, že žalobci byla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ten této možnosti nevyužil, přičemž mu zůstala zachována možnost reagovat v opravných prostředcích. Stejně tak správní orgány nijak nebránily možnosti žalobce zvolit si a vyslat k nahlížení do spisu zástupce žalobce.

V. Shrnutí a náklady řízení

70. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
71. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. listopadu 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová